

[Finansministeren.]

at man, saa langt som det nu lader sig gøre, kan regne med de Forhold, der kommer i Fremtiden, og at en fraskilt Hustru faar den Sikkerhed, som ligger deri.

Jeg erkender, at de Regler, der her er Tale om, paa samme Maade som Tilfældet er med de Regler, der er givet i den norske og svenske Lovgivning, i visse Tilfælde kan føre til Resultater, som ikke kan siges at være ønskelige; Livet er nu engang mangfoldigt, og der vil ikke kunne gives Regler, som dækker alle Tilfælde. Men alt taget i Betragtning er det min Opfattelse, at det rigtigste vil være at lægge en Ramme om disse Afgørelser, saaledes som sket er. Jeg vil ogsaa finde det ret uheldigt, om der saa at sige hver Gang en Tjenestemand afgaar ved Døden, skal etableres en Strid mellem flere efterladte med Hensyn til Pensionsdelingen, hvilket jo vilde blive Tilfældet, hvis man ikke havde faste Delingsregler at gaa efter.

Forholdet er yderligere det, som det er fremhævet i Betænkningen, at Lovforslaget helt igennem er udarbejdet ud fra den Forudsætning, at der tilvejebringes et forhaands Delingsgrundlag, og det vilde i hvert Fald ikke have været muligt at gennemføre Lovforslaget inden for den Frist, der er fastsat, den 15de, hvis man skulde ændre dette Forhold; saa havde det været nødvendigt at forelægge hele Sagen igen for de Kredse, som har beskæftiget sig med Lovforslagets Udarbejdelse. Nu har man jo imidlertid tiltraadt Forslaget, og det er jeg taknemmelig for. Som Forslaget er affattet, kan man, naar man har indvundet Erfaringer, tage Sagen op igen og vurdere Spørgsmaalene efter det, der til den Tid foreligger.

Jeg kan ikke erkende, at der i denne Sag er Tale om nogen Overbelastning af Samarbejdet. Forholdet er det, at der efter en omhyggelig og langvarig Forberedelse i de Kredse baade i og uden for Regeringen, som er interesserede i denne Sag, er udarbejdet et Forslag, som har mødt fuld Tilslutning inden for Regeringen, og som derefter er forelagt i det andet høje Ting, hvor det har mødt Tilslutning fra alle Partiernes Side efter en grundig Behandling, hvor Partiernes Repræsentanter har haft Mulighed for at søge den Vejledning og skaffe sig de Direktiver, som maatte være nødvendige. Det forekommer mig, at denne Sag helt igennem er behandlet paa en saadan Maade, at man maatte have Lov til at vente, saaledes som man ventede det i det andet høje Ting, at Sagen vilde være gaaet let og smertefrit

igennem dette høje Ting — saadan gaar det jo i Almindelighed nu, naar Sagerne efter at være gennembehandlede i dette høje Ting gaar til det andet høje Ting.

Som sagt, jeg kan ikke erkende, at der ved Behandlingen af denne Sag er sket en Belastning af Samarbejdet, som det ikke skulde kunne bære. Naturligvis erkender jeg, at Spørgsmaalet om Samarbejde er dobbeltsidigt, der maa tages Hensyn til begge Sider. Jeg har i øvrigt for mit Vedkommende ikke afvist en Udsættelse af Sagen, saa der kunde foretages den fornødne Henvendelse til de forskellige Organisationer og Institutioner, men jeg forstaar, at man fra alle Sider i Udvalget har ment, at man burde bøje sig for Ønsket om at faa Sagen gennemført nu, fordi der ligger saa mange Sager og venter paa Lovforslagets Gennemførelse.

Krag: Jeg havde naturligvis ikke ventet, at den højtærede Minister skulde indrømme, at der ved Behandlingen af denne Sag var sket en særlig Belastning af Samarbejdsvilkårene. Dette enlige Tilfælde er for øvrigt i saa Henseende ikke bestemmende. Jeg har Fornemmelsen af, at det er ét Led i en Række Tilfælde, hvor Rigsdagen i Virkeligheden er stillet over for et fait accompli, efter at den ærede Regering har fremsat et Forslag og forelagt det for 9 Mands Raadet og dør har faaet mere eller mindre ubetinget Tilslutning. Jeg har advaret imod, at man uden videre fortsætter paa denne Linie, for saa er Rigsdagen ikke andet end en Ja-Institution, som uden videre, ogsaa i Enkeltheder, har at bøje sig.

Naar den højtærede Finansminister nu siger, at han er gaaet ud fra, at naar dette Lovforslag kom fra Landstinget, vilde det være at betragte som en ren Ekspeditionssag, saa vil jeg sige, at det kunde den højtærede Minister maaske nok gaa ud fra, men saa er han blevet skuffet. Det er rent saglige Argumenter mod Enkeltheder og meget betydende Enkeltheder i dette Lovforslag, som er fremført af et betydeligt Tal inden for Udvalgsmedlemmernes Kredse. Og naar Ministeren dernæst siger, at han ikke har haft noget imod, at Forslagets Vedtagelse blev udsat, saa der kunde foretages en Undersøgelse af Virkningerne af det Grundlag, som vi vilde have lagt for denne Lovgivning, vil jeg dertil sige, at det kan Ministeren jo nok sige, men det er somme Tider Tonen, der gør Musikken, og om Tonen i den højtærede Ministers Indrømmelse var der ikke nogen Tvivl.

Endvidere siger den højtærede Minister,